

No a co!

Foto: Dominik Polanský Člověk a víra

Ocitli jsme se, vážení a milí, v samém centru tajemství eucharistie. Stojíme na prahu přijímání Kristova těla a krve. Mohou nás k němu doprovodit slova sv. Ignáce z Antiochie, světce z počátku 2. století: „Chci Boží chléb, tělo Ježíše Krista, toho z Davida rodu. Za nápoj chci jeho krev, jeho nepomíjející lásku.“

Dobře si povšimněme, co dělá kněz bezprostředně před přijetím Kristova těla a krve. Pozvedá Kristovo tělo slovy: „Hle, Beránek Boží“. Jsou to slova sv. Jana Křtitele, který takto upozornil své učedníky na Krista – a ze dvou z nich se stali první apoštolové. Při těchto slovech, při tomto gestu se tedy dostáváme k prvopočátku života církve, k prvnímu společenství věřících v Krista.

Mimochodem, kněz říká „hle“ – to znamená „hledte, podívejte se“. Zkusme ho poslechnout a pozdvihnout oči. Zkusme se podívat, koho nám staví před oči. Je dosti trapné, když předstíráme kajícínost a zalézáme do lavic s pohledem upřeným kamsi k protinožcům.

Na církev odkazují i následující slova: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově.“ V latinském textu bychom našli doslova „kdo jsou povoláni“. A můžeme si v tu chvíli uvědomit, že povolání jsme všichni, kdo v moci svého křtu vytváříme církev. V mateřském jazyce církve – v řečtině – totiž slovo církev, Ekklesia, znamená „společenství povolání“. Jsme pokřtěni, jsme součástí církve, jsme tedy povoláni, pozvaní: už teď jsme blahoslavení!

Svatým přijímáním vrcholí naše slavení eucharistie; přijímání je jakousi „korunou“ liturgie. V něm se dovršuje velikonoční tajemství, které je v eucharistii přítomno. Ptáte se jak?

Proměňování, tedy slova ustanovení „toto je moje tělo... toto je kalich mé krve...“ nám zpřítomňují Poslední večeři, tedy „Zelený čtvrtek“, a ukřižování – „Velký pátek“. Děláme to, co dělal Kristus, jak nám to on sám uložil: „To konejte na mou památku.“ A když po proměňování máme před očima Kristovo tělo a krev, je to znamením jeho smrti na kříži: vidíme tělo a krev vedle sebe – krev oddělenou od těla, můžeme si vzpomenout na krev z Kristova boku, nebo lépe řečeno z Kristova srdce, která vytekla, když mu jeden z vojáků kopím probodl bok. Tělo bez krve a krev bez těla jsou znamením smrti.

Při přijímání se Kristovo tělo a krev znovu setkávají – přinejmenším když kněz přijímá pod obojí způsobou. A to je znamením zmrtvýchvstání. Můžeme říci, že v okamžiku přijímání se přes hranice času a prostoru ocitáme

Foto: Zbyněk Pavienský

v Ježíšově prázdném hrobě v okamžiku zmrtvýchvstání. Přijímáním se zmrtvýchvstání uskutečňuje v našem životě. A jestliže v proměňování vidíme Zelený čtvrtek a Velký pátek, v přijímání pro nás nastává nedělní ráno.

A když mluvíme o přijímání, opravdu máme na mysli přijímání pro všechny. Mísál a další knihy s ním počítají jako s takřka samozřejmou záležitostí. Přijímání eucharistického pokrmu je zcela přirozenou účastí na eucharistii, vlastní formou účasti na mši. Církev nás učí: „Všichni pokřtění mají vlastní podíl na bohoslužebném úkonu. Když se občerství Kristovým tělem ve svatém přijímání, projeví viditelným způsobem jednotu Božího lidu, kterou tato vznešená svátost výstižně naznačuje a obdivuhodně uskutečňuje.“

Kdo může přijímat eucharistii – tedy komu v tom nebrání těžký hřích – ale nepřijímá, ten nepochopil, co je podstatou mše: zpřítomnění Velikonoc v mém osobním životě. Říci si „no a co, tak nejdou k přijímání, vždyť je to jedno“ je absolutní nesmysl.

A podotýkám, že přijetí eucharistie brání pouze těžký hřích! Církev věří, že lehké hříchy jsou samy o sobě odpuštěny přijímáním Kristova těla. Kéž bychom se konečně naučili, že eucharistie není bombónek za odměnu pro hodné děti, nýbrž pokrm posily na cestu do Božího království!

No jo, namítnete mi, ale copak neříkáme před přijímáním „Pane, nezasloužím si“? Jistě, nezasloužím. No a co! Uvědomme si konečně, že si nemusíme všechno zasloužit. Ty největší věci jsou zdarma. Dítě si nezaslouží lásku svých rodičů – a přece ji má ve vrchovaté míře. Nikdo z nás si nezaslouží dárky k Vánocům či k narozeninám – a přece je dostáváme. Největší dar je zdarma.

Vždyť přece vzápětí zaznívá „ale“. Řekni jen slovo, Pane – jen slovíčko, nic víc není třeba, abych byl uzdraven. Ten, který mě zve k hostině svého těla a krve, mě chce obdarovat. Žádná překážka není pro Boha nepřekonatelná, pokud chci, pokud dovolím, aby ji překonal. Ani mé slabosti, ani mé nedostatky.

Dovolme Bohu, aby tyto překážky překonal a odstranil. Dovolme mu, aby to slovo řekl. Dovolme mu, aby nás uzdravil.

otec Zdeněk Drška

Rytíř Neposkvrněné

Príběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Píše a kreslí Czina.

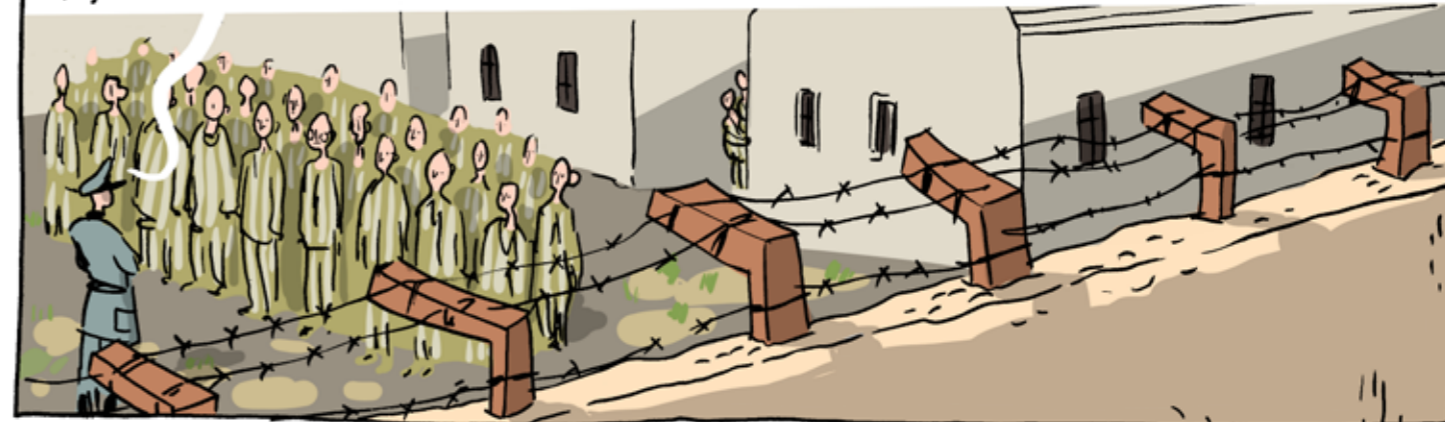
Část osmá: Oběť

Otec Maxmilián pokračoval v životě zasvěceném Bohu a Neposkvrněné. Snažil se dávat lidem odvahu, jistotu Boží přítomnosti a budit národní hrdost. Z pohledu okupantů byl nebezpečným zločincem, a tak nevyhnutelně došlo k jeho zatčení. Byl uvězněn v Osvětimi.

I tady ale byl spoluvězněm oporou a odpíral si jídlo, pití i osobní pohodlí, pokud tím mohl pomoci jiným. Jednoho dne z bloku, kde byl uvězněn, utekl trestanec. Bylo vyhlášeno pátrání, ale uprchlíka nenašli. Celý blok otce Maxmiliána se musel shromáždit před budovou.

Všichni víte, že z vašeho bloku utekl vězeň. Ten pes neuteče daleko. Ale už se to nesmí opakovat. Vyberu náhodně ty, co půjdou na třináctku. Pokud by se to opakovalo, půjdete tam všichni.

Otec Maxmilián zemřel 14. srpna 1941. V předvečer Nanebevzetí Panny Marie. Většinu života ho sužovaly nemoci. Přesto zemřel jako jeden z posledních, po podání smrtící injekce.